

La Gouffre du Couey Lodge (DS 30)

Dins del programa d'actuació iniciat l'any passat a l'avenc de Montserrat Ubach, que té com a objectiu aconseguir una preparació òptima pels membres de l'expedició a la Gouffre Le Berger, que juntament amb els companys de la Secció d'Espeleologia de l'Agrupació Excursionista de Mataró tenim previst dur a terme durant el proper mes de setembre, varem incloure l'exploració a la Gouffre du Couey Lodge anomenada també DS 30, doncs les seves característiques, que combinen el descens de grans pous amb la progressió per meandre, sales i galeries sovint inundades, així com el fet de què ja era parcialment coneguda per alguns de nosaltres, la convertien en una cavitat "feta a mida" per ocupar una plaça a l'esmentat programa.

Aquesta cavitat que està situada en un bonic bosc de coníferes a la vessant francesa del coll de la Piedra de San Martín (Pirineu Navarrès), va ser descoberta per espeleòlegs del país veí que prospeccionaven aquella zona el 1974 i la seva exploració i topografia varen quedar enllestides durant els anys 1975 i 1976.

Nosaltres vam preparar l'atac de la següent manera: ens dividiríem en grups de 3 ò 4 persones que entrarien per separat; el primer instal·laria les cordes en els diferents pous, ressals i zones inundades de l'avenc i el darrer equip hauria de dur a terme la tasca, segurament més feixuga, de desequipar la cavitat i treure tot el material a l'exterior.

Així doncs, a 3/4 de vuit del matí, el primer grup entra a la cavitat i baixa els 15 mts. del pou d'entrada. Un cop situats a la seva base, avancem per una diàclasi inclinada per la que cal moure's amb precaució per evitar la caiguda de pedres i que després de salvar un parell de ressals i un pou de 20 mts. s'aboca al tram més vertical de l'avenc.

Efectivament, davallant dos pous de 65 i 55 mts., separats per una sèrie de petits ressals i seguits d'un altre de 20 mts. al que s'hi arriba a través d'un meandre, ens plantem ràpidament a la cota -250.

Ara s'obre a davant nostre una estreta gatera que ens obliga a reptar durant molts metres. El terra és ple de pedres que comencen a castigar-nos els genolls i els colzes, i les saques plenes de material que arrosseguem ens dificulten encara més la progressió. Per fi i quan ja comencem a pensar que aquell martiri no s'acabarà mai, l'estreta galeria es va eixamplant i guanyant alçada. Podem per fi posar-nos drets i avançar amb més comoditat fins que desemboquem en una petita sala on s'obre un bonic pou d'11 metres excavat en calcària negra. A baix un nou meandre permet l'accés a la primera gran cavitat: és la "Salle du Rechaud" que està situada a -304 mts. La creuem gairebé sense aturar-nos i entrem en una galeria on aviat sentim la remor característica del riu amb el que entrem en contacte i que ens acompanyarà fins el fons de l'a-

venc. La circulació per aquesta galeria, que es realitza entre blocs i aigua que obliguen a arrossegar-se de tant en tant per a superar algun laminador, ens permet accedir a la "Salle Henri Brosset" per la qual, i degut a la seva forta inclinació, hi corre el riu ràpidament i es precipita per salts i boniques cascades per les que cal fer ràpel enmig d'esquitxos d'aigua i d'un soroll ensordidor què dificulta de vegades la comunicació amb els companys.

A partir d'aquí la continuació s'efectua per una galeria fortament inclinada al començament, però gairebé horitzontal en la major part del seu recorregut i per la qual avancem uns 500 mts, per arribar a la sala més gran de la cavitat. S'anomena "Salle des Deux Sevres" i es tracta d'una cambra de 230x30 mts, bellament guarnida amb formacions litogèniques de tot tipus. Aprofitem per fer unes fotografies i ens introduïm a la "Galerie des Marmites", que es desenvolupa gairebé horitzontalment i on l'aigua forma diversos gorgs i trams inundats que cal superar per mitjà de passamans i tirolines. De sobte la galeria s'eixampla formant una saleta totalment ocupada per l'aigua que ens barra definitivament el pas. És el sífó terminal que està situat a -625 mts. respecte a la superfície.

És 1/4 de cinc de la tarda i després de l'obligada foto al fons de l'avenc, emprenem el llarg camí de tornada. La tirolina, els passamans i alguna remullada involuntària ens porten de nou a la gran "Salle des Deux Sevres"; aquí coincidim amb els companys del segon i tercer grup que avancen cap el sífó. Després de tantes hores, és agradable veure cares noves i poder xerrar una mica, però no podem entretenir-nos massa i de seguida reprenem la marxa.

Remuntem sales, llaminadors i galeries que ara ens semblen més llargues. Ja fa estona que el cansament s'ha anat apoderant de nosaltres i ens obliga a fer parades cada cop més freqüents. Cal menjar i sobre tot beure per tal de mantenir-nos amb capacitat per a continuar. La gatera que ens permetrà arribar a la base dels pous se'ns fa gairebé eterna, però per fi arribem a les cordes. Ens prenem la pujada amb molta calma. Hem de dosificar les forces per remuntar aquests pous que ens acosten cada vegada més a la sortida. I així a 2/4 de dues de la matinada, molt cansats però amb una profunda satisfacció, anem pujant la darrera vertical que ens durà de nou a la boca de l'avenc, on una nit plujosa ens dona la benvinguda al món exterior.

Antoni Rocías